

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν.33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

Έφεση κατά απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ.87/2018
(Υπόθεση αρ. 154/14 και άλλες)

30 Ιανουαρίου, 2024

[Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΠΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΥ και άλλοι
ως ο επισυνημμένος κατάλογος

Έφεσείοντες

Και

ΑΡΧΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

Έφεσίβλητη

Γ. Νεάρχου με Κ. Μάμαντος για Μ. Βορκάς & Συνεργάτες Δ.Ε.Π.Ε., για τους Έφεσείοντες.

Α. Χρίστου (κα) για Ιωαννίδης Δημητρίου Δ.Ε.Π.Ε., για την Έφεσίβλητη

Δικαστήριο: Η απόφαση είναι ομόφωνη και θα δοθεί
από τη Δικαστή Τ.Ψαρά-Μιλτιάδου.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Με Συμφωνία, που υπεγράφη στις 8.8.2013, μεταξύ της Εφεσίβλητης-καθ' ης η αίτηση, («η Αρχή»), της Διεύθυνσης Ανθρωπίνου Δυναμικού και των συντεχνιών προσωπικού της Αρχής, ΕΠΟΠΑΗ, ΣΗΔΗΚΕΚ-ΑΗΚ και ΣΥΒΑΗΚ, αποφασίστηκε η μείωση των λειτουργικών εξόδων της ΑΗΚ, λόγω της αναφερθείσας στην ίδια τη Συμφωνία, δυσμενούς οικονομικής κατάστασης στην οποία είχε περιέλθει η Αρχή ένεκα της *«πρωτοφανούς οικονομικής κρίσης και των συνθηκών που έχουν διαμορφωθεί στην κυπριακή κοινωνία»*, οι οποίες καθιστούσαν επιτακτική την ανάγκη εξοικονόμησης πόρων και επανεξέτασης των καταβαλλόμενων επιδομάτων. Η μείωση των λειτουργικών εξόδων, σύμφωνα με τη Συμφωνία, θα επιτυγχάνετο με την κατάργηση, αναστολή ή μείωση συγκεκριμένων επιδομάτων που παραχωρούνταν προηγουμένως στο προσωπικό της Αρχής.

Μεταξύ των επιδομάτων που αποφασίστηκε η αναστολή ήταν και το Οδοιπορικό Επίδομα, το οποίο προβλέπεται στον Κανονισμό 42 και καθορίζεται περαιτέρω στον Τρίτο Πίνακα των ***περί Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου (Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμών του 1986 (Κ.Δ.Π. 291/86)***, ως αυτοί ίσχυαν κατά τον ουσιώδη χρόνο («οι Κανονισμοί»¹), το οποίο καταβαλλόταν στο Επιστημονικό Προσωπικό

---

¹Σύμφωνα με τον Κανονισμό 42 των Κανονισμών-

των Ηλεκτροπαραγωγικών Σταθμών, και στο οποίο ανήκουν και οι Εφεσείοντες-Αιτητές, για την καθημερινή μετάβαση στην εργασία τους, ήτοι από και προς τους Ηλεκτροπαραγωγικούς Σταθμούς όπου αυτοί εργάζονταν. Η εν λόγω Συμφωνία όσον αφορά στο εν λόγω επίδομα θα τίθετο σε ισχύ από 1.10.2013. Στις σχετικές διαπραγματεύσεις για τη συνομολόγηση της Συμφωνίας συμμετείχε, πέραν των πιο πάνω συντεχνιών, και η συντεχνία ΣΕΠΑΗΚ, στην οποία ανήκουν οι Εφεσείοντες, η οποία ωστόσο δεν συναίνεσε και δεν υπέγραψε τελικά τη Συμφωνία.

Η Αρχή, στη συνεδρία της ημερομηνίας 24.9.2013, αποφάσισε ομόφωνα την εφαρμογή της πιο πάνω Συμφωνίας από 1.10.2013. Η εν λόγω απόφαση, δια σχετικής Εγκυκλίου του Διευθυντή Ανθρωπίνου Δυναμικού της Αρχής («ο Διευθυντής»), ημερομηνίας 25.9.2013 («η Εγκύκλιος»), κοινοποιήθηκε και κατέστη γνωστή στους Εκτελεστικούς Διευθυντές και Διευθυντές των διαφόρων τμημάτων της Αρχής. Όπως δε

«Εις τους υπαλλήλους [ενν. της Αρχής] θα καταβάλλονται τα εν τω Τρίτω Πίνακι αναφερόμενα επιδόματα.». Ο πιο πάνω Κανονισμός παραπέμπει στον Τρίτο Πίνακα των Κανονισμών, στην παράγραφο 2 στον οποίο παρατίθενται αναλυτικά όλα τα καταβαλλόμενα στους υπαλλήλους επιδόματα, περιλαμβανομένου και του, περιεχόμενου στην υποπαράγραφο (5), οδοιπορικού επιδόματος. Σύμφωνα δε με την επιφύλαξη της εν λόγω παραγράφου 2-

«Νοείται ότι ταύτα [ενν. τα επιδόματα] δύνανται να αναθεωρούνται και τροποποιούνται από καιρού εις καιρόν δια των εκάστοτε συνομολογουμένων μετά της συντεχνίας συλλογικών συμβάσεων χωρίς η τιοιαύτη αναθεώρησις ή τροποποίησις να συνιστά ή συνεπάγεται τροποποίησιν των παρόντων Κανονισμών.»

Στον δε Κανονισμό 2, ως «συντεχνία» ορίζεται οποιαδήποτε συντεχνία «δεόντως εγγεγραμμένη και ανεγνωρισμένη υπό της Αρχής ως εκπροσωπούσα υπαλλήλους της Αρχής και όπου χρησιμοποιείται ο όρος αυτός θα εννοείται η αρμοδία εν εκάστη περιπτώσει συντεχνία.»

προκύπτει από την τελευταία παράγραφο της εν λόγω Εγκυκλίου, ζητείτο από τον Διευθυντή όπως οι πιο πάνω επικεφαλής τμημάτων ενημερώσουν «άμεσα το προσωπικό τους για τις προαναφερθείσες αλλαγές στα επιδόματα».

Οι Εφεσείοντες αντέδρασαν μέσω των δικηγόρων τους και δια σχετικής επιστολής τους ημερομηνίας 15.1.2014, ζητούσαν από την Αρχή όπως τους καταβληθεί το Οδοιπορικό Επίδομα Οκτωβρίου 2013, καλώντας την ταυτόχρονα να ενημερώσει αυτούς κατά πόσον θα επέμενε στην απόφασή της για μη καταβολή του εν λόγω επιδόματος.

Τελικά, στις 11.2.2014 καταχωρήθηκαν οι υπό εξέταση προσφυγές, με τις οποίες ζητούντο τα ακόλουθα:

«(Α) Διακήρυξη του Δικαστηρίου ότι η απόφαση της καθ' ης η αίτηση για τερματισμό από μέρους της, της καταβολής του οδοιπορικού επιδόματος το οποίο δικαιούται (ο κάθε) αιτητής είναι παράνομη και συνεπώς άκυρη και στερείται οποιουδήποτε εννόμου αποτελέσματος.

(Β) Διακήρυξη του Δικαστηρίου ότι η παράλειψη της καθ' ης η αίτηση να καταβάλει στον (κάθε) αιτητή το οδοιπορικό επίδομα για το μήνα Οκτώβριο 2013 είναι παράνομη και άκυρη και στερείται οποιουδήποτε εννόμου αποτελέσματος.».

Οι προσφυγές όλων των Εφεσείοντων συνεκδικάστηκαν.

Με την απόφαση του το πρωτόδικο Δικαστήριο θεώρησε ως προς το σκέλος (Α) ανωτέρω, πως οι προσφυγές ήταν εκπρόθεσμες απορρίπτοντας το παρακλητικό (Α). Ως προς δε το σκέλος (Β) ενώ θεώρησε ότι δεν ετίθετο θέμα προθεσμίας, για το μέρος αυτό του παρακλητικού, στην ουσία του πράγματος, έκρινε πως δεν στοιχειοθετείτο λόγος ακύρωσης. Κατά συνέπεια απέρριψε τις συνεκδικαζόμενες ως άνω προσφυγές με έξοδα εναντίον των Εφεσιόντων.

Η έφεση

Οι Εφεσείοντες με το **δεύτερο λόγο έφεσης** εισηγούνται πως νομικώς εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι αναφορικά με τη θεραπεία Α η προσφυγή ήταν εκπρόθεσμη, θεωρώντας πως η εγκύκλιος ημερ. 25.9.2013 αποτελούσε επαρκή κοινοποίηση για έναρξη της προθεσμίας των 75 ημερών που τάσσει το Άρθρο 146.3 του Συντάγματος. Με τον **τέταρτο λόγο έφεσης** οι Εφεσείοντες υποβάλλουν πως το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα νομικώς, και/ή πεπλανημένα, με λανθασμένη και ανεπαρκή εκτίμηση των βασικών γεγονότων της υπόθεσης αποφάνθηκε ότι η Εγκύκλιος ήταν εκτελεστή πράξη και όχι πράξη εκτέλεσης.

Οι δύο αυτοί λόγοι είναι αλληλένδετοι και θα πρέπει να εξετασθούν σε κοινό πλαίσιο. Εφόσον γίνεται λόγος για προθεσμία των 75 ημερών από την ημερομηνία της Εγκυκλίου θα πρέπει, να καταδειχθεί πως η εγκύκλιος είναι εκτελεστή πράξη και όχι πράξη εκτέλεσης.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως η Εγκύκλιος είναι εκτελεστή πράξη, εφόσον λόγω των ρυθμίσεων που περιέχει ξεκάθαρα επιφέρει έννομα αποτελέσματα και επηρεάζει τα δικαιώματα των υπαλλήλων της Αρχής, ειδικά δε των επιδομάτων. Μάλιστα, ως δηλώνεται, αυτό θα συντελείτο από 1.10.2013.

Σαφώς, λοιπόν, η Εγκύκλιος περιέχει ρυθμίσεις – και δεν πρόκειται για οδηγίες εκτέλεσης ή έκφρασης απόψεων ως προς την έννοια προηγούμενης εγκυκλίου - οπότε θα επρόκειτο για πράξη εκτέλεσης. **(Vorkas v. Republic (1984) C.L.R. 757 και Μακρίδου v. Δημοκρατίας (1997)3 A.A.Δ 581).**

Με αυτό ως δεδομένο θα προχωρήσουμε να εξετάσουμε το θέμα της προθεσμίας αναφορικά με την Εγκύκλιο, αφού σύμφωνα με το παρακλητικό Α της προσφυγής οι Εφεσείοντες προσβάλλουν την απόφαση της Αρχής «για τερματισμό από μέρους της, της καταβολής του οδοιπορικού επιδόματος». Αυτή η απόφαση συνετελέσθη και

γνωστοποιήθηκε στους επικεφαλής των τμημάτων της Αρχής με οδηγίες όπως αυτοί ενημερώσουν «άμεσα όλο το προσωπικό». Η κατάσταση μισθοδοσίας είναι απλή απόρροια της Εγκυκλίου.

Η Εγκύκλιος φέρει ημερομηνία 25.9.2013, ενώ οι προσφυγές καταχωρήθηκαν στις 11.2.2014, οπότε ήσαν εκτός του χρονικού πλαισίου των 75 ημερών, συνεπώς κρίθηκαν απαράδεκτες.

Εκείνο που απασχόλησε κυρίως το πρωτόδικο Δικαστήριο, ήταν εάν είχε καταδειχθεί γνώση των Εφεσειόντων για το περιεχόμενο της Εγκυκλίου με δεδομένο ότι δεν απευθυνόταν προσωπικά σ'αυτούς.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο με ευρεία συλλογιστική και πληθωρική αναφορά στη νομολογία κατέληξε στα εξής:

«..... η επίδικη Εγκύκλιος θα είχε λογικά ληφθεί από τους αιτητές το αργότερο μέχρι τις 2.10.2013. Εντούτοις, ακόμη και αυτό να λαμβανόταν ως δεδομένο και ως αφετηρία υπολογισμού της προθεσμίας, και πάλι οι προσφυγές είναι εκπρόθεσμες, ως μη εμπίπτουσες στο προβλεπόμενο χρονικό διάστημα των 75 ημερών. Σημειώνω επίσης ότι η Εγκύκλιος δεν εστάλη μέσω ταχυδρομείου, ούτως ώστε να ετίθετο ζήτημα και/ή ισχυρισμός περί πιθανής καθυστέρησης λήψης της από τους αποδέκτες. Εστάλη στους επικεφαλής όλων των Τμημάτων της Αρχής στις 26.9.2013 με ρητές οδηγίες όπως γνωστοποιηθεί άμεσα σε όλο το προσωπικό της Αρχής. Λογικώς εχόντων των πραγμάτων και στη βάση βεβαίως της κοινής λογικής και συνήθους πρακτικής, μια τέτοια επιστολή, από τη στιγμή που λαμβάνεται από τον επικεφαλής και/ή υπεύθυνο της μονάδας όπου υπηρετεί ο αποδέκτης της, γνωστοποιείται στον τελευταίο άμεσα και σε κάθε περίπτωση χωρίς ιδιαίτερη καθυστέρηση. Είναι δε ακριβώς γι' αυτό το λόγο που κρίνω ότι όφειλαν οι αιτητές, εφόσον ισχυρίζονται ότι έλαβαν γνώση της επίδικης απόφασης για πρώτη φορά περί τα τέλη Νοεμβρίου 2013^[2], να προσαγάγουν την κατάλληλη μαρτυρία προς απόδειξη του ισχυρισμού τους, ούτως ώστε να μπορούν να στοιχειοθετήσουν τον ισχυρισμό περί εμπρόθεσμης

καταχώρησης της προσφυγής τους. Ουδέν ωστόσο έπραξαν. Σημειώνω ότι παρόμοια προσέγγιση επί του παρομοίου ζητήματος εξετάστηκε από το Δικαστήριο τούτο στην **Δημήτριος Τορναρίτης κ.α. ν. Α.Η.Κ., Συνεκδ. Υποθ. Αρ. 5690/2013 και 5729/2013, ημερ. 1.11.2017, καθώς και στην Χριστόδουλος Παφίτης ν. Α.Η.Κ., Υποθ. Αρ. 276/2014, ημερ. 6.7.2017».**

Η προσέγγιση του ευπαίδευτου Διοικητικού Δικαστή ήταν συγκροτημένη και λογική. Η δε αιτιολογία που έδωσε πειστική. Παρά το ότι το Δικαστήριο ασχολείται, πριν από τα συμπεράσματα του, επί μακρόν για το βάρος της απόδειξης, αναφορικά με το εκπρόθεσμο προσφυγής, το ζήτημα είναι απλό και αφορούσε στο ότι τελικά θεώρησε λογική τη θέση της Εφεσίβλητης, ως πιο πάνω εξηγείται, εφόσον εύλογα μπορούσε να εξαχθεί γνώση των Εφεσειόντων για το περιεχόμενο της Εγκυκλίου. **(Φιλίππου ν. ΑΗΚ (2006)3 Α.Α.Δ. 729)**. Οι δε οδηγίες που περιλάμβανε η Εγκύκλιος ήσαν για γνωστοποίηση σ'όλο το προσωπικό, οπότε δεν ήταν λογικό να υποθέσει κάποιος ότι εξαιρούντο τα μέλη της συγκεκριμένης συντεχνίας, ως η εισήγηση των Εφεσειόντων.

Οι Εφεσειόντες δεν μας έπεισαν ότι πρόκειται για εσφαλμένη αντίκριση του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Συνεπώς, δεν θα επέμβουμε στην πρωτόδικη κρίση. **Οι λόγοι έφεσης 2 και 4 απορρίπτονται.**

Με τον **πρώτο λόγο** οι Εφεσειόντες αποδίδουν στο πρωτόδικο Δικαστήριο νομικά εσφαλμένη ερμηνεία του **Καν.42 της ΚΔΠ 291/86**

και ή του Τρίτου Πίνακα των εν λόγω Κανονισμών. Κατά τη θέση τους, η ερμηνεία η οποία εδόθη από το πρωτόδικο Δικαστήριο είναι αντίθετη με το γράμμα και το πνεύμα των Κανονισμών αλλά και με το **Άρθρο 21.2 του Συντάγματος**, το οποίο κατοχυρώνει το δικαίωμα προσχωρήσεως σε συντεχνία προς προστασία των συμφερόντων των εργαζομένων.

Τέλος, με τον **τρίτο λόγο** έφεσης, οι Εφεσείοντες αναφέρουν πως το πρωτόδικο Δικαστήριο νομικώς εσφαλμένα και/ή πεπλανημένα και/ή χωρίς να αιτιολογήσει επαρκώς την απόφαση του, κατέληξε στο ότι η απόφαση της Εφεσίβλητης αφορούσε και τους Εφεσείοντες και γενικά τα μέλη της ΣΕΠΑΗΚ, αφού η απόφαση της Εφεσίβλητης ήταν για «εφαρμογή της Συμφωνίας».

Οι δύο πιο πάνω λόγοι έφεσης, ως εκ του περιεχομένου τους, είναι αλληλένδετοι.

Μας απασχόλησε, ως θέμα λογικής προτεραιότητας, το γιατί το πρωτόδικο Δικαστήριο παρά την προσέγγιση του για το εκπρόθεσμο της προσφυγής, προέβη τελικά στη διαφοροποίηση του παρακλητικού Β' από ταυτόσημη κρίση και κατάληξη.

Μάλιστα, θέσαμε το σχετικό προβληματισμό μας και στους ευπαίδευτους συνηγόρους κατά την ακρόαση της έφεσης, από τους οποίους και διατυπώθηκαν αντίστοιχες θέσεις. Ο κ.Νεάρχου επιχειρηματολόγησε ότι επρόκειτο για συνεχιζόμενη παράλειψη η οποία εκφράστηκε στη σχετική μισθολογική κατάσταση. Η κα Χρίστου ανέφερε ότι ευθύς εξ αρχής η θέση της ήταν ότι η προθεσμία κάλυπτε και τα δύο παρακλητικά.

Θεωρούμε, ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έσφαλε στο να πάρει αυτή την κατεύθυνση σκέψης. Αφ'ης στιγμής με το προηγούμενο του εύρημα – το οποίο επικυρώσαμε απορρίπτοντας τους λόγους έφεσης 2 και 4 – θεώρησε ότι η ως άνω Εγκύκλιος/κοινοποίηση της απόφασης της Αρχής αποτέλεσε την εκτελεστή διοικητική πράξη με την οποία αφαιρέθηκε το ως άνω επίδομα και μάλιστα από 1.10.2013, δεν υπήρχε αιτιολογική βάση να διαφοροποιήσει τη μισθοδοτική κατάσταση, η οποία αφορούσε το επίδομα του Οκτωβρίου και η οποία λήφθηκε τέλος του Νοεμβρίου του 2013 και ήταν, ως ήδη ελέχθη, απόρροια της Εγκυκλίου. Η κατάσταση αυτή σαφώς ήταν πράξη εκτέλεσης και δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί της συνολικής προσέγγισης του Δικαστηρίου αναφορικά με το παρακλητικό Α'.

Δεν συμφωνούμε δε με το επιχείρημα που μας ετέθη από τον κ.Νεάρχου, ότι πρόκειται για συνεχιζόμενη παράλειψη η οποία αυτόνομα

προσβάλλεται, καθότι η κατάσταση μισθοδοσίας εγγενώς συνδέεται με την πράξη τερματισμού της απόδοσης των επιδομάτων, ως εκ της εν λόγω Εγκυκλίου. Δεν μας διαφεύγει ότι στη **Δημοκρατία ν. Αυγουστή ΕΔΔ αρ.177/18 κ.ά. 10.4.2020** αναφέρθηκε ότι κάθε μηνιαία αποκοπή δίνει δικαίωμα σε προσφυγή. Όμως, εν προκειμένω, τα γεγονότα διαφοροποιούνται. Στην ίδια προσφυγή, το πρώτο παρακλητικό αφορούσε την πρωτογενή πράξη αφαίρεσης των οδοιπορικών και το δεύτερο παρακλητικό αφορούσε τη συνακόλουθη μη έγκριση οδοιπορικών του μήνα Οκτώβρη, ως απόρροια της πρώτης απόφασης μέσω της ως άνω Εγκυκλίου, χωρίς να υφίσταται οποιαδήποτε διαφοροποίηση μεταξύ των δύο χρονικών σημείων ή της απόφασης. Με τα δεδομένα αυτά θα ήταν αντιφατικό να υπάρχει μη ενιαία αντιμετώπιση από το Δικαστήριο ως προς το θέμα της προθεσμίας, αφού τα πράγματα αποκρυσταλλώθηκαν στην ημερομηνία της πρώτης απόφασης ή πράξης η οποία είναι αντικείμενο της προσφυγής.

Το λάθος αυτό δύναται να διορθωθεί από το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο, αφού αφορά θέμα προθεσμίας, η οποία άπτεται ζητήματος δημοσίας τάξεως και μπορεί να εξετασθεί αυτεπάγγελα από το Δικαστήριο.

Όπως έχει συνοψιστεί η νομολογία μας στη *L' Union Nationale (Tourism and Sea Resorts) Ltd κ.ά. v. Σ.Α.Λ.Α.) (1998)3 A.A.Δ. 513*, οι σχετικές με την προθεσμία επιταγές του άρθρου **146(3) του Συντάγματος** είναι επιτακτικές και πρέπει να τυγχάνουν εφαρμογής προς διαφύλαξη του δημοσίου συμφέροντος. Όπως χαρακτηριστικά έχει λεχθεί «*το ζήτημα της προθεσμίας μπορεί να εγερθεί αυτεπάγγελτα από το ίδιο το Δικαστήριο έστω και αν δεν εγερθεί από τους διάδικους.* (Βλ. *Holy See of Kitium v. Municipal Council of Limassol*, 1 R.S.C.C. 15, *Moran v. Republic*, 1 R.S.C.C. 10, *Marcoullides v. Republic*, 4 R.S.C.C. 7, *Megalemou v. Republic* (1968) 3 C.L.R. 581, *Protopapas v. Republic* (1967) 3 C.L.R. 41, *Mourtouvanis v. Republic* (1966) 3 C.L.R. 108, *Varnava v. Republic* (1968) 3 C.L.R. 566, *Pappous v. Republic* (1966) 3 C.L.R. 77, *Miliotis v. Republic* (1969) 3 C.L.R. 597)».

Εξ άλλου, όπως αναφέραμε, είχαμε θέσει τον προβληματισμό μας στους συνηγόρους και ακούσαμε τα επιχειρήματα τους. Στην πράξη δε, δεν διαφοροποιείται το τελικό αποτέλεσμα, δηλαδή η απόρριψη των προσφυγών και η επικύρωση των επίδικων πράξεων. **Συνεπώς, αναφορικά με τους λόγους έφεσης 1 και 3 ενόψει της πιο πάνω κρίσης μας, καταλήγουμε πως δεν δύνανται να εξετασθούν στην ουσία τους και ομοίως απορρίπτονται.**

Η έφεση απορρίπτεται με €4,000 έξοδα πλέον ΦΠΑ εάν υπάρχει υπέρ της Εφεσίβλητης και εναντίον των Εφεσειόντων.

Τ. Ψαρά-Μιλτιάδου, Δ.

Στ. Χατζηγιάννη, Δ.

Η. Γεωργίου, Δ.